

Δημοσιο-κρατία; Η ντροπή μας, κύριε Πρωθυπουργέ!

της **Ρέας Βιτάλη**

Ανοιξε το μπουκάλι με το κρασί και έφερε τον φελλό στη μάσκα του. «Τι κάνω, μωρέ; Πώς πάω να μυρίσω;» κορόιδεψε τον εαυτό του. Γέλασε εκείνος, γελάσαμε και 'μείς. Αμφότεροι πικρά. Πρώτη έξοδος μετά την καραντίνα στο αγαπημένο μας στέκι.

Ατμόσφαιρα Μεγάλη Παρασκευή που υποδυόταν το Σάββατο της Ανάστασης. Και τι άλλο να κάνει ο έρμος ιδιώτης; Τόσο δα να έχεις ενσυναίσθηση, μυρίζεις την ανασφάλεια, την αγωνία, τη ματαιότητα, πίσω από τα βεβιασμένα χαμογέλα των ματιών – και όχι χειλιών.

«Πού θα πάει, θα συνηθίσουμε» κατέληξε. Ενας ακόμα συναγωνιστής του ιδιωτικού τομέα. Όπως εκείνη η γυναίκα που ενώ τα μαγαζιά ήταν σε καραντίνα, άλλαζε κανονικά βιτρίνα, καθάριζε τζάμια.

— Ρέα Βιτάλη

«Το μαγαζί μου το νοιάζομαι πιο πολύ από το σπίτι μου. Μου δίνει να φάω». Ανθρωποι του ιδιωτικού τομέα. «Θα συνηθίσουμε». Όλα τα συνηθίζει ο άνθρωπος. Το να εργάζεται όρθιος σαν άλογο για οκτώ ώρες... Το να χτενίζει με μάσκα...

Το να μειώνεται ο μισθός του. Το να τρέμει το φυλλοκάρδι του, ότι μπορεί τα τερτίπια της τηλεργασίας να στανταροποιηθούν άρα... Να χάσει τη δουλειά του... Το να βρεθεί ντελιβεράς με πτυχίο.

Αναλώσιμοι και τερατωδώς προσαρμοστικοί. Αγώνας! Μιλάμε για αγώνα! Τρέμουμε το καλοκαίρι, τρέμουμε τι θα φέρει ο χειμώνας, τρέμουμε γενικώς, ειδικώς, ελπίζουμε ενώ δεν ελπίζουμε, προτάσσουμε τη λογική σε μια χώρα που ποτέ δεν δικαιώθηκε η λογική. Τι σόι όντα! Χαζά δεν τα λες, αλλά ούτε και έξυπνα. Σίγουρα τα κοροΐδα! Αυτό, μάλιστα! Αντιστοίχως....

Επισκέφτηκα δημόσια υπηρεσία για να πληρώσω. ΠΛΗΡΩΣΩ. Το τονίζω γιατί η αντιμετώπιση του Δημοσίου είναι σαν να σπεύδουμε για δανεικά και μας κρύβονται. Αμπάρες!

Μιλάμε για αμπάρες και ταμπέλα: «Για ραντεβού επικοινωνήστε». Οι ευαίσθητοι, οι ες αεί ευάλωτοι. Μόνο αυτοί! Κοροϊδεύουν την κοινωνία σε μια ανέντιμη μεταξύ τους συνωμοσία και η κυβέρνηση κάνει τα στραβά μάτια.

Αναρωτιέμαι, μετά το σχόλασμά τους αμπαρώνονται σε θαλάμους οξυγόνου, όπως ο μακαρίτης Μάικλ Τζάκσον; Προστατεύουν τον εαυτό τους ΜΗ εργαζόμενοι, για να δεχτούν ακολούθως υπηρεσίες από ανθρώπους που διακινδυνεύουν τη ζωή τους για πάρτη τους;

Σε πηγάδι κατούρησαν ο χασάπης, ο μανάβης, η κομμώτρια, ο κουρέας, η κοπέλα του σούπερ μάρκετ, ο γιατρός, ο δικηγόρος, η πωλήτρια, η αεροσυνοδός; Δεν είναι διαστροφή το να ΜΗ «σκοτώνεσαι» να εξυπηρετήσεις τον «εργοδότη» σου, όταν μισή «Ελλάδα» ιδιώτες «σκοτώνονται» να εξυπηρετήσουν, για να καταφέρουν ταμειακά το ακατόρθωτο;

Οι λοιποί που εργαζόμαστε, εφευρίσκοντας τρόπους, πληρώνοντας αδρά για απολυμαντικά, γάντια, μάσκες, απολυμάνσεις από την τσέπη μας, δεν είμαστε επί της ουσίας αυτοί που θα νεροκουβαλήσουμε χρήμα, για να βιοπορίζεται το «ευπαθές» Δημόσιο;

Με τεράστια ευκολία –χρόνων ευκολία– το κράτος έβαλε και πάλι το χεράκι του στην τσέπη των υπερ-φορολογημένων ιδιοκτητών ακινήτων, επεμβαίνοντας σε ιδιωτικές συμφωνίες χρόνων οικονομικής κρίσης, και μοίρασε κατανόηση με 40% μείωση ενοικίου («θα δούμε για πόσο καιρό», έκλεισε το μάτι ο Αδωνις, λες και έχει πληθώρα από εισπράξεις...) ενώ αντιστοίχως έφτυσε 20% απαλλαγή φόρου στον ιδιοκτήτη...

Τι παπατζίδες!... Στα «δικά» τους παιδιά, τα καλοαναθρεμμένα, τα «μη μου άπτου» πότε θα παρέμβουν; Αν δεν συμφέρει ψηφοθηρικά να βάλουν και στη δική τους τσεπούλα το χεράκι, αφού όπως είπε ο Πρωθυπουργός, «όλοι πρέπει να βοηθήσουμε», μήπως, τουλάχιστον, να τα προτρέψει

(με ευγένεια μη και τα τρομάξει) στο αυτονόητο, δηλαδή, να επιστρέψουν στην εργασία τους και στην εξυπηρέτηση των πολιτών και να κόψουν την πλάκα;

Στις βόλτες που κάνει (και καλά κάνει) ο Πρωθυπουργός μας στην αγορά συναντάει ευγενικούς οσιομάρτυρες, γιατί δεν κάνει μια αντίστοιχη βόλτα σε όλες τις κρατικές υπηρεσίες να ζήσει τις αμπάρες, τις ταμπέλες «Κατόπιν ραντεβού» και τις άδειες θέσεις γιατί έπεσε περονόσπορος «Ευπαθών»;

Θα περνούσε ποτέ από το μυαλό του ιδιώτη να κρεμάσει ταμπέλα «Κατόπιν ραντεβού» στους πελάτες που θα προσέρχονταν για να του καταθέσουν χρήματα; Επιτέλους εξανθρωπίστε αυτήν τη «βασιλική» κάστα! Αν μη τι άλλο, για το δικό τους καλό. Για τα παιδιά που ανατρέφουν ως γονείς.

Υπάρχει τραγικότερο από το να μην παίρνεις χαμπάρι για τα προβλήματα του αγωνιστή ανθρώπου-χρηματοδότη σου; Να «την κάνεις» μονίμως; Αραγε αυτό το «υλικό» ψηφοφόρων είχατε στο μυαλό σας όταν λέγατε «Αξιζουμε καλύτερα»;

Χαϊδεύοντας τους και εσείς, τους καταδικάζετε οριστικά στην κατηγορία «Παραδόπιστοι». Είστε βαθιά εξαρτώμενοι, είμαστε εξαρτώμενοι, όλοι όμηροι της Δημοσιοκρατίας μας.

Ντρέπομαι, απελπίζομαι, αγανακτώ, σιχάθηκα!.. Συνηθισμένα πράγματα δηλαδή.

05.06.2020

Πηγή: Protagon.gr